

Ἐλπίδα καμιά. Κι οἱ ἀκτινογραφίες του πα-
ραμάσχαλα
Βεβαίωνουν τὰ λόγια. Ἡ γυναίκα του πλάι
στέχει δειλιά.
Τὸ ἀπέναντι πλῆθινο σπῆτι μοιάζει ἀγέρωχο καὶ
κρᾶο
Οἱ καμινάδες του στητὲς ἐναντία σ' ἕναν ἀγνο-
συννεφιασμένο οὐρανό.

Ἐλπίδα καμιά. Καὶ τὸ σιδερένιο χερουλί ἐτού-
του τοῦ φράχτη
Τόσο ψυχρὸ στὴν ἀφή, εἶναι τώρα πῶ τοῦ τυχεροῦ
ἀπ' αὐτόν.
«Ὁ ἀνελέητος, διαστικὸι Λονδρέζοι! Γιατὶ νά-
χω γίνεαι
Γιὰ τὸ μακρὸν καὶ θλιβερὸ νεκροκρέββατο πούρ-
χεται σὲ μένα;»

Βάζει τὰ δάχτυλά της στὰ δικά του, καθὼς,
ἐρωτευμένα καὶ χαζά,
Τὸ συνήθισε στοὺς περασμένους τοῦ Κενσιγκτον
χοροῦς
Εἶναι φτηνότερο νὰ πάρουμε τὸ ὑπόγειο γιὰ
τὸ Πικαντίνου
Καὶ μετὰ νὰ πιάσουμε τὸ δεκαεννιά ἢ τὸ εἰ-
κοσιδύο».

Λώρενς Ντάρρελλ (1912)

Πορτραῖτο τῆς Θεοδώρας

Μοῦ ξανάρχεται στὴ μνήμη μ' ἕνα στίγμα
χρυσό
Μὲς στὴν κόρη τοῦ ἐνὸς ματιοῦ, ἕνα παράξενο
Χρυσορόδινο: καὶ τόσα χρόνια μετὰ
Ἄπ' τὸ λησιμόνημα ἐκείνου τοῦ μουσικοῦ κορ-
μοῦ—
Χέρια πολὺ μακρὰ, καρποὶ πολὺ λεπτοί—
Θιμάμαι μόνο τὶς ἀστατες ἐπιθυμίες
Πὼ τὰραζαν τὴ σάρκα. Δὲν θὰ
Ἄρνηθῶ πὼς ἡ πομπώδης στάση της ἦταν γιὰ
γέλια, κοσμοπολίτικη:
Πῶς της προοφθες ν' ἀκούσεις τὸ θλιμμένο
Ἐπαρχιώτικο γέλιο τὸ χαλασμένο ἀπ' τὴν ἀ-
γοῦπνια.

Καμιά ἀπ' αὐτὲς τὶς συναντήσεις σχεδιασμένη,
Πιστεῖο, ἢ βασισμένη στὰ πρότυπα
Τοῦ ἔρωτα μᾶς πολιτείας—πολιτείας θεμελιω-
μένης στὸ
Ἄνομα τοῦ ἔρωτα: Γιὰ μένα εἶναι πάντα
Μελαχρινὸ πρόσωπο, ἄσπρα δόντια, φτηνὸ κα-
λοκαιριάτικο φῶρμα
Μὲ πράσινες κι' ἄσπρες λουρίδες κι' ἀκόμα
Γιὰ πάντα ἕνα ρόδινο μάτι. Τίποτ' ἄλλο δὲ
θυμίζουνα
Γιὰ χρόνια. Τὸ μάτι κείτουνταν σ' ἀναμονή.

Τότε σὲ μ' ἄλλη πολιτεία μὲ τὸν ἴδιο
Διπλὰ χορησιμοποιημένο ἀέρα καὶ σεντόνια, στὸ
μέσον

Ἐνὸς χωρισμοῦ: τὴν ἴδια σκοτεινὴ κρεββατοκά-
μαρα,
Τὸ παγωμένο δοχεῖο νυχτὸς καὶ τὸ σκληρὸ σι-
δερένιο κρεβάτι,
Εἶδα τὸ φανάρι τοῦ δρόμου νὰ ξηλώνει τὴ Θεο-
δώρα
Σὰν παλιὰ φανέλλα, νὰ στρώνει τὶς ρυτίδες στὰ
μάτια καὶ τὸ στόμα,
Ξετυλλίγοντας τὴ νεότητη της γιὰ νὰ μπορῶ
νὰ δῶ
Τὶς πληγὲς ποῦ πρὶν δὲν εἶχα καταλάβει.

Πῶς μποροῦσα νάχω ἀγνοήσει τέτοιες πληγὲς;
Τὰ φτηνά σκουπίδια ἐνὸς ἐρωτικοῦ χαμογέλιου
Σκορπισμένα σὰν τὸν Ὀσση ἀνάμεσα σ' ἀμ-
μολόφους;
Τώρα μόνον ἡ πείρα μου τὴν ἀναγνωρίζει
Πολὺ ἄργά, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους μεγάλους
ἐπιζῶντες
Ἄπ' τὴν ὀργὴ τῆς πολιτείας, καὶ τὴν τοποθετεῖ
ἀνάμεσα
Στοὺς μᾶστορες τοῦ ἔρωτα — ἀνάμεσα στοὺς
ἀληθινὰ ἐκλεκτούς!

Ντσήβιντ Γκασκούν (1916)

Ἄπὸ τὸ «Ἐλεγειακὸ Αὐτοσχεδίασμα»
γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Πῶλ Ἐλυάρ

Ἐνα τρυφερὸ στόμα ἕνα σκεπτικὸ συνεσταλ-
μένο στόμα
Ἐνα σίγουρο ἐκλεκτικὸ λεπτὸ στόμα
Ἐνα Γαλιτικὸ στόμα ἕνα ἀσύμμετρο στόμα

Ἄνοιξε τὸ στόμα του μίλησε χωρὶς διαταγὴ
Ἐκᾶτσε κι' ἔγραψε καθὼς μίλαγε χωρὶς ν'
ἀλλάξει λέξη
Κι οἱ λέξεις ποῦ ἔγραψε συνεχίζουν ἀκόμα νὰ
μιλᾶν μὲ τὸ στόμα του:

Ζεστά καὶ ἐπιμόνα
Ἄπλά, πειστικά
Ἐθγενικά καὶ συγκινητικά
Μαλακά, εἰλικρινά
Καθάρᾳ, χαϊδεντικά
Πικρά, πονεμένα
Σκεπτικά, διασταχτικά
Σπασμένα, σπαροχτικά,
Στὴν ἀγωνία, σ' ἀγκάλιασμα καὶ στὴν ὀργή
Στὸ πάθος, στὸ Παρίσι, στὸ πρόσωπο
Στὴ συντροφικότητα, σὰν ὁ ποιητὴς
Τῆς Γαλλικῆς Ἀντίστασης, ὁμηλικῆς
Τῆς ἀδούλωτης ἐλευθερῆς ἀδελφωσύνης

Τσάρλς Κώοσλυ (1917)

Ἄ φίλος μου ὁ Μαζόνου
Ἄ φίλος μου ὁ Μαζόνου, δεκαοχτὼ χρονῶ,
Βλαστημάει σὰν ὄχετός,
Μπῆκε σὲ μπελάδες δυὸ χρόνια πρὶν
Μὲ τὴν τοπικὴ ἀριστοκρατία.

Τοῦ παπᾶ καὶ τοῦ τσιφλικᾶ οἱ γιοὶ
Βάλανε κουθέντες σ' ἓνα μπάτσο.
'Ο δικαστὴς ἔρριξε στὸ Μαλόну, μὰ ματιά.
Τὸν ἐσυνύρισε κανονικά.

Μίλησε γιὰ τὸ ἔγκλημα τῆς νεότητος,
Τὸ ἀθῶο θῆμα
'Ο Μαλόну ποτὲ δὲν εἶπε μὰ στραβὴ λέξη
Γιὰ νὰ τὸν διαφεύσει.

'Ο Μαλόну τῆς ὁδοῦ Γκάν,
Πίσω ἀπὸ τὴν Πυρηνικὴ Ἀποστολή,
Γιὸς τῆς ἐπαρχιακῆς πόρνης,
Κατηγορήσε τὴν τηλεόραση.

'Ἡ δικαιοσύνη, ὅπως συνήθως, ἐθροιάμβευσε.
"Ολοὶ ἔνωσαν φινι.
Τὰ πράγματα πῆγαν κατὰ διαόλου.
'Ο Μαλόну πήρε τὸ δάφτισμα.

'Ο Μαλόну ἔμαθε τὸ μάθημα:
Ποτὲ νὰ μὴν κάνεις τὸν κουτὸ
Μὲ τὰ προϊόντα ἰδιαίτερα ἐνὸς δημοτικοῦ
Δημοσίου σχολείου.

'Ο Μαλόну ἔχασε ἓνα—δύο πράγματα
Σ' αὐτὸ τὸ ἴδρυμα.
Πρῶτα τὸ πουκάμισο, μετὰ τὴν ἀθωότητα,
Τὴν παλιὰ διαταχτικότητα.

Βρῆκε γιὰ λόγου του μὰ γχόμενα,
"Ἀφρογο ντύσιμο, ἀφρογα κολλάρα,
'Ο Μαλόну πάνω σὲ μὰ χαζή.
Τσέπες γεμάτες δολλάρια.

Τὰ γυμνασιόπαιδα στὴ γωνία
Μὲ τὰ ριγέ, στενά σακκάκια
Κοιτᾶνε τὸ γερο — Μαλόну
Μὲ μάτια σὰν ξυράφια

Δὲν χρειάζεται ταλέντο, λέει ὁ Μαλόну,
Δὲν χρειάζεται παρουσιαστικό.
"Ο,τι εἶχα τὸ εἶχατε, μπατιράκια.
Χάρισμά σας τὰ χοντρά σας τὰ διδλία.

'Ο παππᾶς εἶχε τὴ θρησκεία,
'Ο τσιφλικᾶς, τέλος—τέλος, τὸ ἴδιο.
'Ο δικαστὴς τράβηξε γιὰ τὰ θυμιαράκια.
'Ἡ ζωὴ, εἰπ' ὁ Μαλόну, ἓνα παιχνίδι.

Σκεφτεῖτε λοιπὸν τὴν περίπτωση τοῦ Μαλόну,
Γυμνασιόπαιδα, παπᾶ, τσιφλικᾶ, κατῆ.
Ποιὸς ἦταν ὁ θύτης καὶ ποιὸ τὸ θῆμα;
Μιλήστε.

Φίλιπ Λάρκιν (1922)

Φεύγοντας

Εἶν' ἓνα βράδυ πού μπαίνει
Μέσ' ἀπὸ τοὺς ἀγρούς, πού δὲν ἔχει ξανα-
φανεῖ,
Πού δὲν ἀνάβει λάμπες.

Μετὰξινι μοιάζει ἀπὸ μακρινά, ὅμως
"Όταν συρθεῖ ἀπ' τὰ γόνατα καὶ τὸ στήθος
Δὲν εἶναι βολικό.

Ποῦ πῆγε τὸ δεύτερο, πού κλειδῶσε
Τὴ γῆ στὸν οὐρανό. Τ' εἶναι κάτω ἀπ' τὰ γέ-
νια μου
Ποῦ δὲν μπορῶ νὰ νιώσω;

Τὶ θαρᾶναι τὰ χέρια μου;

Πατρίτσια Μπίρ (1924)

"Όνειρο γιὰ ἓναν ἀπαγχονισμό

Μὲ τίναξε μὲ τὸ κουδονίσμα τοῦ τηλεφώνου
Σάν σ' ὄνειρο,
'Ο ἴδιος ὁ ἀδελφός μου.
Τὸν εἶχαν κρεμάσει
'Ἐκείνο τὸ πρωί,
'Ἀθῶο,
Κι' ἐγὼ κοιμόμουν
Καθὼς χιτυπῶσε
Τὸ ρολόι
Τὴν ὥρα πού αὐτὸ γινότανε,
'Οχτώ,
'Ἀκριβῶς τὴν κατάλληλὴ ὥρα
Γιὰ νὰ συμβεῖ.
Μοῦ μίλησε
Στὸ τηλεφῶνο
'Ἐκείνο τ' ἀλόγημα
Γιὰ νὰ μοῦ δώσει θάρρος,
'Ο ἀγαπημένος μου ἀδελφός
Ποῦ κανένα δὲν εἶχε σκοτώσει,
Καὶ τὸν ρώτησα,
'Πτεραστικό,
Σάν πῶς νὰ νιώθεις
Τὸ νὰ σὲ κρεμᾶνε.
ε' Ὡ, μὴν ἀνησυχεῖς, ἀγαπούλας, εἶπε,
ε'"Όταν ἔρθει ἡ ὥρα σου.
Εἶναι μᾶλλον σὰ νὰ σὲ γαργαλέει.

Μόθιου Μίντ (1924)

'Ο Μεταφραστὴς στὸν Μεταφρασμένο

I. M. Γισχάννης Μπομπρόσκι

Ποτάμι, κεδιάδα,
δέντρο, τὸ πούλι
σὲ πτήση, κατοικία
καὶ ὄνομα, παρῶξενά
γιὰ μένα, καθόλου παρῶξενά
γιὰ σένα — τοῦ παιδιοῦ
τὸ μάτι, τοῦ στρατιώτη
τὸ θῆμα, τὸ γνῶριμο
κατόφλι.
Πέρασα τὴν κεδιάδα
ἀργά, εἶδα τὴ φωτιά σου
στὸ δάθος.
"Ἐβαλα τὸ δέντρο
στραβὰ στὸν οὐρανό σου,